

Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἀνά-χειρας Λεξικοῦ.

Πρὸς εὐχερεστέραν καὶ σκοπιμωτέραν χρῆσιν τοῦ παρόντος Λεξικοῦ, ἀναγκαῖον νομίζομεν προτάξαι τὰ ἑξῆς.

Α'. Τὸ σημεῖον -, τὸ λεγόμενον ἐνωτικόν, ἐμφαίνει, ὅτι ἔλλειπουσιν αἱ ἀρκτικαὶ συλλαβαὶ τῆς λέξεως, ἀναπληρούμεναι ἐκ τῆς προλαβούσης. π. χ. ἐν λ. ἡσμηράϊο, τὸ -μρόττε -μρόωα, ἀναγνωστέον κατὰ τὸ πλήρες ἡσμρόττε, ἡσμρόωα. καὶ ἐν λ. βοεβ'β'μιάϊο. τὸ -μδ', ἐτήση. ἀναγνωστέον βοεβ'β'μδ', βοεβ'β'τήση.

Β'. Ἡ γραμμὴ —, προτιθεμένου τοῦ σημείου §, σημαίνει ἔλλειψιν λέξεως ἐπαναληπτέας π.χ. ἐν λ. γρόζδιε § —σελένοε. ἀναγνωστέον κατὰ τὸ πλήρες § γρόζδιε σελένοε.

Γ'. Ὁ ἀστερίσκος *, προτιθέμενος ἑλληνικῆς τινὸς λέξεως, σημαίνει, ὅτι ἡ λέξις ἐκείνη, ἀποδιδούσα κυριολεκτικῶς τὴν σημασίαν τῆς Σλαβωνικῆς, οὐχ εὖρηται ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς Λεξικοῖς. π.χ. ἐν λ. βογδ'γοжд'нїе, *θεαρέσκεια.

Δ'. Τὸ σημεῖον τῆς ἰσότητος = δηλοῖ ταυτόσημον λέξιν, ζητητέαν ἐν τῷ αἰκείῳ τόπῳ· ὅσαι δὲ μὴ εὕρισκονται ἐν τῷ Λεξικῷ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐτίθησαν ἐν παρενθέσει.

Ε'. Εἰς λέξεις τινὰς τίθενται δύο τόνοι εἰς διαφόρους συλλαβάς, ὅπερ σημαίνει, ὅτι ἡ λέξις διφορεῖται κατὰ τὸν τονισμόν. π. χ. ἡ λέξις г'аж'н'ь τονίζεται καὶ г'аж'н'ь καὶ гаж'н'ь.

ΣΤ'. Οἱ ἐν παρενθέσει Ἀραβικοὶ ἀριθμοί, ἥτοι μόναι, ἢ καὶ μετὰ τινων ἐν ταύτῳ παρεντιθεμένων λέξεων, παρὰπέμπουσιν εἰς τὰς σελίδας τῆς Χρηστομαθείας, ἐν αἷς